

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania J.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Warszawie
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 maja 2025 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 4 kwietnia 2023 r., sygn. akt VIII Ua 45/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[M.D.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 4 kwietnia 2023 r. oddalił apelację J.K. od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z 22 kwietnia 2022 r., który oddalił jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie z 21 października 2021 r., odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 26 lipca do 6 października 2021 r.

Sąd II instancji podzielił w całości i przyjął za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak również zaakceptował dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego.

Analizując zarzuty zawarte w treści apelacji, dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa procesowego, Sąd zwrócił uwagę, iż J.K. wyraźnie akcentował okoliczność, iż Sąd I instancji oparł skarżony wyrok na wnioskach

płynących z opinii biegłego, który nie uwzględnił całej dokumentacji medycznej przedłożonej przez wnioskodawcę. W konsekwencji, Sąd II instancji dopuścił dowód z pisemnej opinii uzupełniającej powołanego biegłego, któremu zlecił ustosunkowanie się do zarzutów wnioskodawcy stawianych wnioskom opinii z 25 marca 2022 r. oraz w apelacji, w szczególności wskazanie czy treść zaświadczenia z 7 lipca 2021 r. wpływa na wnioski ujęte w opinii pierwotnej.

W pisemnej opinii uzupełniającej z 18 stycznia 2023 r. biegły z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii powtórzył konkluzje zawarte w opinii pierwotnej z 28 lutego 2022 r., a nadto zwrócił uwagę, iż zaświadczenie z 7 lipca 2021 r. nie ma wpływu na ocenę zawartą w opinii podstawowej. Biegły podkreślał, iż w zaświadczeniu znajduje się wpis, że choroba nie jest związana z poprzednimi chorobami skutkującymi dalszymi ZLA (nie ma informacji - jakie to choroby, o jakim nasileniu, od kiedy; w dokumencie znajduje się tylko kod choroby Z03 - obserwacja medyczna). Biegły ocenił również, iż w przypadku J.K. istniały inne choroby (schorzenia przewlekłe) i nie były związane ze sobą, niemniej jednak nakładały się na siebie. Ostatecznie biegły nie zmienił stanowiska, iż w odniesieniu do wnioskodawcy, nie stwierdza się odzyskania zdolności do pracy w okresie od 2 kwietnia 2021 r. do 7 kwietnia 2021 r.

Dalsze zastrzeżenia wnioskodawcy w stosunku do pisemnej opinii uzupełniającej biegłego okazały się jedynie polemiką ze stanowiskiem biegłego prezentowanym już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. W ocenie Sądu II instancji, w ten sposób J.K. dokonuje tym samym własnych ustaleń oraz samodzielnej oceny sytuacji zdrowotnej.

Stosownie do art. 9 § 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1133 z późn. zm.), do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż J.K. w okresie od 19 stycznia 2021 r. był w sposób ciągły niezdolny do pracy i wyczerpał 182 - dniowy okres zasiłkowy 25 lipca 2021 r. Z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, iż wnioskodawca w okresie od

2 kwietnia 2021 r. do 7 kwietnia 2021 r. nie odzyskał zdolności do pracy (ustalenia te potwierdziła opinia uzupełniająca biegłego wydana w postępowaniu apelacyjnym), a ponadto schorzenia chirurgiczne i związane z nadciśnieniem tętniczym nakładały się na siebie w związku z tym, iż drugie z nich występowało przez wiele lat. Sąd również słusznie wywiódł, iż schorzenia psychiatryczne J.K. pojawiły się już przed 28 czerwca 2021 r., co zostało potwierdzone odpowiednimi zapisami w dokumentacji medycznej.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną wniesioną przez odwołującego się, w której na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 4 k.p.c. wniesiono o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i wskazano „na następujące okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, czy należy pojęcie „tej samej choroby”, użyte w art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby i macierzyństwa, odnosić także do choroby współwystępującej z chorobą stanowiącą podstawę do wydania zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do pracy, a która to choroba spowodowała niezdolność do pracy w drugim okresie.

2. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący jedynie hasłowo odwołuje się do pierwszej podstawy przedsądu, gdyż treść wniosku i jego uzasadnienie nie składają się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne to problem prawny o znaczeniu uniwersalnym, dotychczas nierozstrzygnięty w orzecznictwie, rzeczywiście istniejący, co wymaga wskazania i wykazania, że takiej rangi zagadnienie prawne wymaga odpowiedzi Sądu Najwyższego.

Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do zwykłej wykładni prawa ani do rozwiązywania kazuś, gdyż w przeciwnym razie pierwsza

podstawa przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) nie będzie miała granic i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (kolejną) instancją. Natomiast wykładnia prawa to domena drugiej podstawy przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), przy czym znaczenie ma dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni wynikająca z poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie.

Powoływane przez skarżącego zagadnienie, to w zasadzie wątpliwości co do interpretacji stanu faktycznego dotyczące tego, czy to „stare” czy „nowe” przyczyny powodowały wydanie kolejnego L4. W sprawie Sądy ustaliły, że w przerwie między zwolnieniami z pracy, skarżący był niezdolny do pracy, zaś nie ma ustaleń, aby w tym czasie był zdolny do pracy. Z tego wywodzi się z kolei stanowisko, że mimo formalnej przerwy między zaświadczeniami L4, występuje niezdolność do pracy, co pociąga ustalenie wyczerpania okresu zasiłkowego.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oparta jest na argumentacji, że „Sąd II instancji dopuścił się rażącego naruszenia prawa procesowego, widocznego *prima facie*, przejawiającego się przede wszystkim w zakresie pominięcia istotnego dla rozstrzygnięcia dowodu”. Podkreślić należy, że Sąd II instancji może poprzestać na materiale dowodowym zebranym w sprawie (art. 382 k.p.c.), choć w tym przypadku Sąd II instancji dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego. W ramach przysługującej mu kognicji uznał, że kolejna opinia biegłego, o którą wnioskował skarżący, zmierza wyłącznie do przedłużenia postępowania (art. 235 k.p.c.).

Granice ustaleń stanu faktycznego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym. Sąd Najwyższy w ocenie zarzutów podstaw kasacyjnych związany jest ustaleniami stanu faktycznego na którym oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c. *in fine*). Reguła ta obowiązuje również na etapie przedsądu w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej z ograniczeniem wynikającym ze związania ustalonym stanem faktycznym (art. 398¹³ § 2 k.p.c. *in fine*) i ograniczeniem procesowej podstawy kasacyjnej na podstawie art. 398³ § 3 k.p.c. W sprawie decyduje zatem ustalenie o ciągłości niezdolności do pracy z powodu tej

samej choroby. Nieuprawnione jest zatem założenie, iż otworzył się nowy okres zasiłkowy.

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia naruszenia prawa materialnego, a w tym wypadku na etapie przedsądu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, czyli nie spełnia się podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

M.D.